

— nyilván a szocialista államokban érvényesülő gazdasági rend megfelelő figyelembevételével — remélhetőleg sor is fog kerülni. Ennek előjeleként foghatjuk fel XXIII. János pápa „Pacem in terris” kezdetű körlevelét, amely — elítélés vagy ellenvetés nélkül — állapítja meg korunk második fő jellemző vonásaként, hogy az asszony többé nem fogadja el, hogy csupán eszköz legyen, megköveteli a maga személyiségének elismerését mind a családi otthonban, mind a közéletben.

TESTVÉR

Balanyi Györgynek

Vasútról jövök, késő este van.
A pihenő ház setét, hangtalan.
De a folyosó végén enyhe vékony
Fényecske néz rám ajtóhasadékon.

Valaki vár ott, nyílt ajtó mögött,
Valaki, aki tudja, hogy jövök,
És tudja, hogy bár haza éjjél vetne,
Az első utam csak hozzá vezetne.

Most ül a sárga lámpa-kör felett,
Sasszeme Giotto képére mered,
Hol a Hatszárnyú Férfi a sugárral
A Poverellót most szegezi által.

Forgatja súlyos fóliánsait
És édes Umbriáról álmodik,
Hol Leó testvér, Isten barikája,
San Damianóban zörget éjtszakára.

Belépek. Lámpaellenző mögül
A Dante-orr az ajtónak szegül,
És a belépőt pattogón fogadja
Zsémbes kötődés tréfás zuhatagja.

Ó, milyen kedves ez a hang nekem!
Egy negyedszázad óta szeretem.
És kél a válasz, testvér nóta-nembe:
Két összeszokott iker szablya-penge.

Aztán, hol jártam? elmondogatom.
Mi volt Gödöllőn, meg a vonaton?
Ó meg, hogy valamit ki ne feledjek,
Minden századik szavamra szól egyet.

De út az óra; az éjjél közel.
Gyerünk, gyerünk, anticipálni kell!
Búcsúzom is már, csendes éjtszakára,
Hiszen a hajnal oltárnál találja.

Ó be jól esik gondolni reád,
Te igaz ember és igaz barát,
Maurinus elme, Szent Ferenc szívével!
Az Isten áldjon mind a két kezével!

Sik Sándor (1930)